

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **MUDr. Z. V., Ph.D.**, zast. JUDr. Antonínem Janákem, advokátem, se sídlem nám. T. G. Masaryka 124, Příbram, proti žalované: **Česká lékařská komora**, se sídlem Dolní náměstí 38, Olomouc, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 11. 2013, č. j. 38 Ad 47/2011 – 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím ze dne 13. 5. 2011, č. j. 07/46/580, (dále jen „napadené rozhodnutí“), rozhodla Čestná rada České lékařské komory, že žalobce je vinen tím, že dne 22. 11. 2005 jako lékař Urologického centra v Praze 2, Karlovo náměstí, svému pacientu J. P. úmyslně sdělil vyšetřením nezjištěnou a nepravdivou diagnózu údajného zhoubného nádoru v močovém měchýři velikosti 1,5 cm, vysvětlil mu rizika operativní léčby a navrhl mu jako zaručenou léčbu injekce v tuzemsku nedostupného zahraničního léku v ceně 20 až 300 tisíc Kč, a když s tím poškozený vyjádřil souhlas a předal žalobci 30 tisíc Kč, aplikoval mu mezi 1. 12. 2005 a 3. 1. 2006 čtyři injekce nezjištěné látky, nepravdivě prezentované jako lék na odstranění rakovinového nádoru, po poslední injekci pacientovi sdělil, že léčba byla úspěšná a zhoubný nádor byl tak odstraněn, posléze dne 30. 1. 2007 v urologické ambulanci v Nemocnici Na Bulovce v Praze poté, co se na něj obrátil pacient s problémy s močením a žádostí o provedení cystoskopie za účelem ujištění, že údajný nádor je opravdu definitivně vyléčen, tuto cystoskopii neprovedl s odůvodněním, že je zbytečná, pacienta nadále ujišťoval, že nádor je díky výše uvedené injekční

léčbě zažehnán, a téhož dne ve večerních hodinách v místě bydliště pacienta na adrese L. 37, P. 10, v bezprostřední souvislosti s výše uvedeným převzal od pacienta bez vystavení potvrzení další částku, tentokrát 6 tisíc Kč, za léky Cinomen a Vesicare 10 mg, s odůvodněním, že se jedná o drahé a obtížně dostupné přípravky a že tyto přípravky pomohou pacientovi v jeho potížích s močením, neboť ty jsou způsobeny podrážděním močového měchýře po předchozím nádoru a jsou rovněž psychosomatického charakteru. Tím podle žalované žalobce porušil povinnosti člena České lékařské komory uvedené v § 9 odst. 2 písm. a) zákona č. 220/1991 Sb., o České lékařské komoře, České stomatologické komoře a České lékárnické komoře (dále jen „komorový zákon“) a v § 2 odst. 13 a § 3 odst. 1, 2, 4 a 5 Etického kodexu České lékařské komory a disciplinárně se provinil podle § 13 odst. 3 písm. a) Disciplinárního řádu České lékařské komory. Za toto disciplinární provinění bylo žalobci uloženo podle § 18 odst. 3 písm. c) komorového zákona a § 13 odst. 3 písm. a) Disciplinárního řádu České lékařské komory disciplinární opatření – vyloučení z České lékařské komory.

[2] Žalovaná vyšla ze stížnosti pacienta, která jí byla doručena dne 20. 8. 2007, k níž se připojil i jednatel Urocentra Praha s. r. o. Předmětný skutek (spolu s dalšími činy žalobce) byl prověřován rovněž orgány činnými v trestním řízení, přičemž rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu ze dne 17. 6. 2010, sp. zn. 2 T 34/2009, byl žalobce shledán vinným z trestných činů podvodu a poškození cizích práv a byl odsouzen k trestu odnětí svobody v délce dvou let a k trestu zákazu činnosti na dobu pěti let. Tento rozsudek byl posléze zrušen rozsudkem Městského soudu v Praze sp. zn. 5 To 449/2010 a žalobce byl zároveň Městským soudem v Praze uznán vinným ze spáchání trestného činu podvodu a trestného činu poškození cizích práv a odsouzen k trestu odnětí svobody v délce 18 měsíců, k zákazu činnosti na dobu deseti let a dále bylo žalobci uloženo uhradit škodu poškozeným (mj. i J. P.). K námitce zániku odpovědnosti žalobce za disciplinární delikt v důsledku uplynutí promlčecí doby žalovaná uvedla, že posoudila jednání žalobce jako pokračující delikt, ukončený až dne 30. 1. 2007, přičemž doručením stížnosti J. P. byl v souladu s Disciplinárním řádem ČLK běh promlčecí doby zastaven.

[3] Proti rozhodnutí žalované brojil žalobce žalobou podanou ke Krajskému soudu v Ostravě. V ní uvedl, že disciplinární řízení s ním bylo zahájeno a posléze skončeno rozhodnutím Čestné rady okresního sdružení ČLK v Pardubicích a Čestná rada ČLK si posléze nezákonně a trahovala pravomoc vést disciplinární řízení a rozhodnout namísto čestné rady okresního sdružení. Dále žalobce žalované vytkl formální nedostatky napadeného rozhodnutí a jeho odůvodnění a nedostatečné dokazování (žalovaná měla dle žalobce vyslechnout svědky J. a M. P., zatímco žalovaná se spokojila pouze s protokoly o výpovědi těchto svědků v trestním řízení vedeném proti žalobci). Žalovaná dále měla k tíži žalobce použít analogii iuris, neboť použila definici pokračujícího deliktu, která v předmětné věci nemá žádnou oporu v zákoně ani jiném na věc aplikovatelném předpise. Konečně dle žalobce i v případě přípustnosti analogické aplikace právní úpravy pokračujícího deliktu žalovaná pochybila, neboť v dané věci o pokračující delikt nešlo, protože zde chyběla blízká časová souvislost mezi jednotlivými údajnými útoky, které jsou žalobci kladeny za vinu.

[4] Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 28. 11. 2013, č. j. 38 Ad 47/2011 – 29, napadené rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud shledal nedůvodnými všechny žalobní námitky kromě jediné. Ohledně konstrukce pokračujícího deliktu použité žalovanou krajský soud uvedl, že vzhledem k ustálené judikatuře a k absenci obecné právní úpravy správního trestání se i na disciplinární odpovědnost členů České lékařské komory použijí zásady trestního práva, a to včetně definice pokračujícího deliktu. Žalovaná však tuto definici nesprávně použila na jednání žalobce. Podle krajského soudu sice jednání žalobce, tj. jeho jednotlivé dílčí útoky, bylo vedeno společným záměrem a jedná se o tentýž delikt. Nebyla však naplněna další podmínka pro to, aby se mohlo jednat o pokračující delikt, a to blízká časová

pokračování

souvislost. V daném případě totiž uplynula mezi jednotlivými dílčími útoky doba delší než jeden rok. Krajský soud s odkazem na judikaturu Nejvyššího soudu v trestních věcech, který již i dobu šesti měsíců shledal jako příliš dlouhou pro to, aby se mohlo jednat o blízkou časovou souvislost, uvedl, že žalovaná nesprávně posoudila vytykané útoky žalobce jednak v období od 1. 12. 2005 do 3. 1. 2006, jednak dne 30. 1. 2007 jako pokračování v témže skutku, neboť tu není blízká časová souvislost těchto útoků.

[5] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost. V ní uvedla, že krajský soud zcela nepřiměřeně a formalistickým způsobem aplikoval trestněprávní judikaturu a nejvyšší možný šestiměsíční časový odstup mezi jednotlivými dílčími útoky pokračujícího jednání stanovil jako nepřekročitelné dogma pro rozhodovací praxi stěžovatelky. Podle stěžovatelky krajský soud nezohlednil smysl a účel disciplinárního řízení, kterým je dohled nad tím, aby lékaři vykonávali své povolání odborně, v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným v právních a stavovských předpisech a řešení stížností podaných na členy komory. Naopak smyslem disciplinárního řízení není suplovat trestní řízení, řídit se veškerými jeho zásadami, vycházet z četné judikatury trestních soudů a slepě je aplikovat bez ohledu na kontext konkrétního případu. Aplikace pravidla vyžadujícího blízkou časovou souvislost mezi jednotlivými útoky by v konkrétním případě šla proti shora uvedenému smyslu disciplinárního řízení. Soudy by neměly po členech disciplinární Čestné rady ČLK vyžadovat praxi a přehled, kterými disponují trestněprávní soudci vyšších instancí. I z judikatury Ústavního soudu dle stěžovatelky vyplývá, že při výkladu právních předpisů je zejména třeba dbát jejich smyslu, který musí mít přednost před formalistickým výkladem práva. Stěžovatelka v napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodnila, jak dospěla k závěru, že jednání žalobce tvoří pokračující delikt, když poukázala na skutečnost, že bylo provedeno se stejným záměrem, stejnému pacientovi, stejným způsobem a se stejným účelem. Pokud žalobce namítal, že nemohl ovlivnit, zda a kdy se k němu poškozený pacient dostaví k dalšímu „ošetření“, stěžovatelka si klade otázku, zda tato okolnost může být přičítána žalobci ku prospěchu. Tato okolnost je dle stěžovatelky zcela nahodilá a nemůže mít vliv na postižitelnost žalobcova jednání. Při celkovém posouzení všech znaků jednání žalobce naprosto převažují společné prvky, a toto jednání by proto mělo být posouzeno jako pokračující delikt. Soud by měl zohlednit i intenzitu škodlivého žalobcova jednání. I pokud by byly posuzovány jednotlivé dílčí útoky žalobce izolovaně, vedl by kterýkoli z nich k rozhodnutí o vyloučení žalobce, proto by i v případě správnosti názoru krajského soudu takováto případná nezákonnost rozhodnutí neměla vliv na výsledek disciplinárního řízení.

[6] Žalobce se ke kasační stížnosti vyjádřil pouze tak, že považuje napadený rozsudek krajského soudu za věcně správný. Zároveň sdělil, že nepožaduje náklady řízení.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[7] Po shledání přípustnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud se zabýval námitkou nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, kterou stěžovatelka spatřuje v tom, že podle krajského soudu nebyly splněny předpoklady pro posouzení jednání žalobce na přelomu let 2005 a 2006 a v lednu 2007 jakožto jediného pokračujícího deliktu.

[10] Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře opakovaně zabýval otázkou použitelnosti zásad a principů trestního práva na správní delikty a řízení o nich. V rozsudku ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007-135, č. 1338/2007 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud uvedl: „*Správním deliktem je protiprávní jednání, jehož znaky jsou stanoveny zákonem, správní orgán za ně pak ukládá zákonem stanovený trest. Jedná se o protiprávní jednání bez ohledu na zavinění, zpravidla výslovně označené zákonem jako správní delikt. Věcný rozdíl mezi trestnými činy a správními delikty bývá i velmi mlhavý, může být i výsledkem politického rozhodnutí („dekriminalizace“), a je běžné, že skutky trestané právním řádem jednoho státu nebo v určité době jako trestné činy jsou podle právního řádu jiného státu nebo v jiné době „pouze“ správními delikty a naopak. Pro ilustraci lze vzpomenout i někdy převrácený poměr u peněžitých sankcí: stamilionové pokuty, které hrozí za některé správní delikty, a více než desetinásobně přesahují možnou výměru peněžitého trestu podle trestního zákona. Také proto pro trestnost správních deliktů musí platit obdobné principy a pravidla jako pro trestnost trestných činů. V tomto směru lze odkázat i na Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení federálního Ministerstva zahraničních věcí č. 209/1992 Sb.), která podle stabilní judikatury Evropského soudu pro lidská práva „trestním obviněním“ ve smyslu svého článku 6 odst. 1 rozumí i řízení o sankcích ukládaných správními úřady za přestupek nebo jiný správní delikt (jakkoliv si je Nejvyšší správní soud při této argumentaci vědom skutečnosti, že článek 6 odst. 1 Úmluvy zakotvuje procesní, nikoliv hmotněprávní garance).“ V rozsudku ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 As 49/2012-33, Nejvyšší správní soud dále uvedl následující: „*Trestněprávní teorie rozumí pod pokračováním v deliktu takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují, byť i v souhrnu, skutkovou podstatu stejného deliktu, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku. Uvedená doktrinální a judikatorní definice byla posléze zachycena rovněž v zákonné úpravě, a to v § 89 odst. 3 trestního zákona, respektive v § 116 trestního zákoníku (viz Šámal, P. a kol. Trestní zákoník, 2. vydání, Praha: C.H. Beck, 2012, str. 1289-1290). Pokračování v přestupku je pojmem běžně aplikovaným též judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky ze dne 24. 6. 2009, č. j. 1 As 35/2009 – 69, a ze dne 1. 3. 2012, č. j. 8 As 66/2011 – 74)“.**

[11] Aplikace zásad a principů trestního práva ve správním řízení tedy není samoučelná, jak se domnívá stěžovatelka, nýbrž jde o promítnutí garancí zajišťujících spravedlnost v trestních věcech vytvořených v průběhu dlouhého vývoje trestního práva i do oblasti správního trestání a to ze dvou důvodů. Jednak, jak bylo výše předestřeno v citované judikatuře, slouží trestní právo a správní trestání obdobnému účelu a hranice mezi oběma je proměnlivá v čase a do značné míry nahodilá s tím, že neplatí pravidlo, že by v oblasti správního trestání hrozily méně přísné postihy než v trestním řízení soudním. Druhým důvodem je skutečnost, že správní trestání postrádá komplexní právní úpravu, která by analogicky jako v oblasti trestního práva materii systematicky kodifikovala a zakotvovala výše uvedené záruky spravedlnosti.

[12] Konkrétně u pokračujícího deliktu jde o konstrukci umožňující podobné opakované jednání téhož pachatele probíhající ve vymezeném časovém prostoru posoudit jako jediný skutek a tak jej časově ukotvit a odlišit od případných jiných deliktních jednání. To může mít vliv jednak na určení aplikovatelné právní úpravy, došlo-li k jejím změnám či novelizaci a dále to má význam i z hlediska posouzení možného zániku odpovědnosti za delikt v důsledku jejího promlčení (prekluze). Podle § 116 trestního zákoníku se pokračováním v trestném činu rozumí *takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují, byť i v souhrnu, skutkovou podstatu stejného trestného činu, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a jsou spojeny blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku.*

V nyní posuzované věci je sporné toliko naplnění znaku *blízké časové souvislosti*. K tomu Nejvyšší správní soud odkazuje na judikaturu Nejvyššího soudu ve věcech trestních, z níž vyplývá, že „*pojmem „blízká časová souvislost“ dosud nebyl judikaturou jednoznačně (např. v týdnech či měsících) vymezen. Už proto nelze přisvědčit úvaze nalézacího soudu, že by doba více než tři měsíců měla bránit závěru o naplnění uvedeného pojmu. V každém jednotlivém případě je totiž třeba komplexně posuzovat všechny jeho okolnosti a jim odpovídající formální znaky vymezené v § 89 odst. 3 tr. zák. Obecně přitom (z časového hlediska) platí, že čím*

pokračování

delší je celková doba pokračující trestné činnosti, čím větší je počet dílčích útoků během ní spáchaných a čím vyšší je škoda způsobená obviněným na majetku poškozených, tím delší může být i doba mezi jednotlivými útoky, aniž by to bránilo závěru, že jde o pokračování v trestném činu.” (Srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 12. 2003, sp. zn. 6 Tdo 1314/2003). V jiném rozhodnutí Nejvyšší soud uvedl: „*ani trestní zákon účinný do 31. 12. 2009 ani nový trestní zákoník účinný od 1. 1. 2010 nestanoví nějakou maximální časovou hranici mezi spácháním jednotlivých skutků naplňujících jinak tutéž skutkovou podstatu trestného činu, jejíž překročení by bránilo posouzení jednání pachatele jako trestného činu pokračujícího. Vzhledem k tomu, že je vyžadována "blízká" časová souvislost mezi jednotlivými útoky, půjde zpravidla o několik dnů či týdnů, výjimečně měsíců. Dovolatelé lze přisvědčit potud, že stávající soudní praxe obecně vychází z toho, že zákonem požadovaná blízká časová souvislost bude zpravidla přerušena tam, kde pachatel na několik měsíců ustane v páčání trestné činnosti. Ani tento výklad však nelze aplikovat dogmaticky bez zřetele k okolnostem projednávaného případu. V každé konkrétní věci je totiž nutno zkoumat zejména to, v čem posuzovaná trestná činnost spočívala a další skutkové aspekty jejího spáchání.*“ (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 6. 2011, sp. zn. 3 Tdo 1134/2010).

[13] Nejvyšší správní soud tak vzhledem k citované prejudikatuře dává stěžovatelce zapravdu v tom, že neexistuje nějaká obecně daná doba (např. šesti měsíců) při jejímž překročení by bylo možné jasně určit, že se již nejedná o pokračování v deliktu. Naopak je vždy nutno vyjít z okolností konkrétního případu a posoudit, zda přestávka mezi jednotlivými útoky již blízkou časovou souvislost vylučuje.

[14] V daném případě však lze mít za to, že blízká časová souvislost mezi oběma jednáními žalobce dána nebyla. Jakkoli lze mít za to, že jednání, které je žalobci kladeno za vinu, představuje skutečně velmi závažné porušení právních předpisů i lékařské etiky, nejedná se na druhou stranu o jednání, z něhož by žalobce měl obzvlášť velký majetkový prospěch. Rovněž nelze mít z okolností případu za to, že by více než roční přestávka mezi oběma jednáními byla žalobcem učiněna úmyslně za účelem zakrýt své jednání či připravovat další útok. V daném případě se nejednalo o standardně Nejvyšším soudem zmiňovanou dobu akceptovatelné přestávky v délce dnů či týdnů ani o výjimečně připouštěné trvání v délce měsíců, nýbrž o více než jeden rok. Proto zde blízká časová souvislost dána není. Takovému závěru odpovídá i názor prezentovaný v komentářové literatuře: poukazuje se, že zákonodárce oproti dřívější judikatuře zúžil použitelnost pojmu pokračování v trestném činu (resp. zde deliktu) tím, že nově (novelou trestního zákona provedená zákonem č. 290/1993 Sb.) vyžaduje *blízkou* časovou souvislost. Půjde zpravidla o několik dnů či týdnů. Oproti dřívější praxi bude časová souvislost přerušena, jestliže pachatel na několik měsíců ustane v páčání trestné činnosti (srov. Šámal, P., Púry, F., Rizman, S.: Trestní zákon. Komentář, 6. Doplněné a přepracované vydání, Praha, C. H. Beck, 2004, I. díl, str. 653). K tomu Nejvyšší správní soud podotýká, že dle Disciplinárního řádu stěžovatelky činí promlčecí doba disciplinárního deliktu jeden rok. V době, kdy se žalobce 30. 1. 2007 opětovně dopustil jednání hodnoceného stěžovatelkou jako disciplinární delikt, byla již tedy jeho odpovědnost za předchozí delikt ní jednání promlčena (prekludována). Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že je zjevně neakceptovatelná konstrukce předestřená stěžovatelkou, podle níž by žalobce v důsledku svého pozdějšího jednání byl opět odpovědný za delikt ní jednání, jehož trestnost byla promlčena.

[15] Co se pak týče argumentace stěžovatelky účelem disciplinárního řízení, kterým je zajištění řádného výkonu lékařských povolání prostřednictvím trestání porušení právních a stavovských předpisů lékaři, tato je zcela nepřiléhavá. Je jistě účelem disciplinárního řízení a zároveň i veřejným zájmem, aby lékaři vykonávali své povolání eticky, eticky a v souladu s předpisy a aby lékaři, kteří těmto požadavkům nedostojí, byli spravedlivě potrestáni. Na druhou stranu to nemůže vést k závěru, že tímto účelem může být ospravedlněna jakákoli konstrukce, která umožní potrestání lékaře, který se provinil. V dané věci jde stěžovatelce o možnost potrestání žalobce za jednání, které se uskutečnilo na přelomu let 2005 a 2006 a které v době doručení stížnosti pana P. již bylo promlčeno (respektive disciplinární odpovědnost za něj zanikla

v důsledku uběhnutí promlčecí doby) podle § 2 odst. 1 Disciplinárního řádu ČLK. Pokud chce stěžovatelka zvýšit možnost kontroly nad výkonem lékařských profesí a rozšířit odpovědnost svých členů za disciplinární delikty, nic jí nebrání v tom, aby objektivní jednoroční lhůtu prodloužila. Ze srovnání právní úpravy disciplinární/kárné odpovědnosti jiných profesí totiž vyplývá, že jednoroční objektivní promlčecí je poměrně krátká. Kárná odpovědnost soudců kupříkladu zaniká až uplynutím tří let od spáchání kárného provinění (§ 89 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích), stejná lhůta platí i pro soudní exekutory (§ 116 odst. 4 zákona č. 120/2001 Sb., exekuční řád) i pro členy České komory architektů a České komory autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě (§ 21 odst. 2 zákona č. 360/1992 Sb.). Úvaha o případné změně stavovských předpisů, mezi něž patří i Disciplinární řád ČLK, však náleží do sféry autonomie stěžovatelky. Zánik disciplinární odpovědnosti za delikt v důsledku uplynutí promlčecí doby však nelze zhojit vytvářením konstrukce pokračování v deliktu, která je v rozporu se zákonem.

[16] Nejvyšší správní soud ponechává otevřenou otázku, zda i jen samotné posouzení jednání žalobce spáchaného dne 30. 1. 2007 postačuje k uložení stejného disciplinárního opatření. Tuto otázku musí posoudit stěžovatelka v dalším řízení a bude podléhat soudnímu přezkumu v případě, že proti novému rozhodnutí stěžovatelky bude opětovně podána správní žaloba.

[17] Závěrem nejvyšší správní soud podotýká, že zrušení rozhodnutí stěžovatelky v žádném případě neznamená, že by žalobce mohl nadále jako člen stěžovatelky vykonávat lékařská povolání. Z výše uvedených rozhodnutí trestních soudů, které jsou obsahem správního spisu, totiž vyplývá, že žalobci byl v trestním řízení uložen mj. i trest zákazu činnosti spočívající ve výkonu lékařských povolání, a to v délce deseti let.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[18] Kasační stížnost tedy nebyla shledána důvodnou. Vzhledem k tomu Nejvyšší správní soud na základě § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[19] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce se pak práva na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti výslovně vzdal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. února 2014

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu